

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mieli broliai ir seserys, sveiki sulaukę šventų Velykų!
Prisikėlusio Kristaus šviesa telydi mūsų žemiškąjį gyvenimą, liudijantį gyvą tikėjimą ir spindintį gerais darbais!

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Velykos – Kristaus Prisikėlimo šventė

Aleliuja! Aleliuja! – gaudžia bažnyčių varpai. Aleliuja! Aleliuja! – džiaugsmingai gieda mūsų širdys, susiliedamos su angelų choralais danguje. Aleliuja! Aleliuja! Kristus kėlės, mirtis krito! – veržiasi giesmė iš mūsų lūpų ir skrieja tolyn, suvienydamą mus su viso pasaulio tikinčiaisiais. Viešpatie, Tu esi Prisikėlimas ir Gyvenimas! – tariame kiekvienas, kuris šventai tikim, kad Jis gyvas, Jis yra čia ir dabar.

Veltui stengėsi ir dabar stengiasi skeptikai atmesti Kristaus Prisikėlimą. Pirmieji priešai – aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai bei fariziejai papirko sargybinius ir liepė paskelbti, kad Kristaus mokiniai pavogė Jo kūną. Kiti atmeta Prisikėlimą, nes esą to neįmanoma įrodyti. Tretieji atmeta iš baimės, nes įtikėjusį žmogų sunku valdyti. Tikintis žmogus yra laisvas, jis tiki Dievo galia, pasitiki Juo, ir žemiškojo pasaulio gundymai jo nevilioja. Tikintis žmogus stiprus dvasia, jį sunku pavergti ir priversti pataikauti blogiui. Tai daug kam nepatinka, ypač biznio pasauliui, nes gyvenantį Kristaus šviesoje sun-

ku suvilioti narkotikais, svaigalais, paleistuvystėmis ir kitais žmogaus orumą žeminančiais būdais.

Pirmųjų tėvų nuodėmė buvo atskyrusi žmoniją nuo Dievo. Kristus atnašavo Dievui auką, kuri ištrynė praeities, dakties ir ateities nusikaltimus. Apaštalas Paulius Laiške žydams rašė: „Jis tai atliko vieną kartą visiems laikams, aukodamas pats save“ (Žyd 7, 27). „Todėl jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per jį eina prie Dievo,“ (Žyd 7, 25), pasitikėdami amžinu jo užtarimu. Ar reikia įrodinėti šių žodžių teisingumą? Ar reikia įrodinėti Dievo egzistavimą, Jo meilę, Jo Sūnaus auką už mus? Tai reikia išgyventi savo asmeniniu patyrimu, kaip tai išgyveno pirmieji mokiniai.

Evangelijų skaitiniai liudija, kokie bailūs ir nedrąsūs buvo mokiniai, kaip jie išsilakstė, Petras net tris kartus išsizadėjo, išvydę kankinamą, žeminamą ir kryžiuojamą jų Mokytoją. Apaštalų darbai ir laišakai liudija, kaip visi jie pasikeičia po Kristaus Prisikėlimo. Jie tampa bebaimiais Kristaus Prisikėlimo liudytojais, Jo moks-

lo skelbėjais. Ryškiausias pavyzdys yra fariziejų oligarchas Saulius, būsimasis apaštalas Paulius, kuris buvo vienas aršiausių kovotojų prieš Kristaus sekėjus. Po susitikimo su Kristumi Damasko kelyje jis tapo uoliu Kristaus Prisikėlimo liudytoju. Savo laiškuose šis šventasis rašė: „Aš tapau Evangelijos tarnu I Dievo malonės dovana“ (Ef 3, 7), „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2, 20). Ypač reikšmingi jo žodžiai: „O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas“ (Kor 15, 14).

Mieli tikintieji, iš visos širdies sveikindamas jus šv. Velykų proga, linkiu kiekvienam išgyventi Dievo artumą, Jo meilę ir gailestingumą. Tegul kiekvienam džiaugsmingas „Aleliuja!“ gražina prarastą viltį, žadina norą gyventi, mylėti, kurti ir nuolankiai tarnauti žmonėms, kaip moko Kristus. Būkime tikraisiais Jėzaus Kristaus draugais, Jo idėjų skelbėjais, vadinausi, būkime kovotojais už gyvybę, už šviesą, už meilę, už tiesą, už gerį ir gyvenime amžinojo gyvenimo viltimi.

Ada Maknevičienė, Senjorų sambūrio narė

Velykinis prašymas

Prisikėlęs Kristau, palaimink mūsų kelius,
 Kad juose niekas nepaklystų.
 Palaimink mūsų žodžius,
 Kad lūpos tik tiesą saktų.

Palaimink mūsų rankas,
 Kad neturinčiam duoti galėtų.
 Palaimink ligonio dienas,
 Kad išeiti neskubėtų.

Palaimink mūsų namų kerteles
 Ir šventų Velykų sulaukusį žmogų.
 Atverki gėriui širdes,
 Pradžiugink mus dvasiniais lobiais.

Suteik ramybę, kai liūdno mintys
 apninka,

Kai grįžtančio gerumas nesutinka.
 Ramybės, kai meilė gėsta, miršta,
 Kai artimieji ar draugai pamiršta.
 Suteik ramybę, palaimink mus!

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Kalno pamokslas: „Palaiminti romieji...“

Žmogus net nesusimąsto, kad laimėjimui gali suteikti romumas. Žodis „romus“ reiškia švelnus, nuolankus, nuolaidus. Deja, iš prigimties dažnai esame išdidūs ir pasipūtę. Gi romumas yra Dievo dovana, o ne žmogiškosiomis pastangomis išsiugdytas bruožas. Štai kodėl Jėzus aiškiai ir įsakniai pasakė ne tik Nikodemui, bet ir kiekvienam iš mūsų: „Jūs turite užgimti iš naujo“ (Jn 3, 7).

Romumas – įvairiapusė dvasinė savybė. Romumas reiškia švelnumą. Tačiau per pastaruosius metus pasaulis grįžo į savotišką barbariškumą: vaikams gaminami smurtą reiškiantys žaislai, kino filmai rodo karus, žmogžudystes. To pasekmė – nesugyvena kaimynai, mokyklose mušasi vai-

kai, yra šeimos, nesutaria valdininkai. Šis sulaukėjimas įslinko į mūsų gyvenimą, nes pamiršome Kristaus žodžius: „Palaiminti romieji“. Romumas – tai drausmingumas. Dievas mus drausmina per ligas ir įvykius ne tam, kad pavergtų, o kad padarytų tinkamus naudingam ir palaimintam gyvenimui. Štai apaštalą Petrą, trykstantį beribiu entuziazmu, Dievas nukreipė vadovauti bažnyčiai, pakeitusiai pasauliui. Romumas reiškia ir pakantumą, o tai – susilaikyti nuo kitų žmonių smerkimo, neteisti žmonių veiksmų bei motyvų. Pagaliau romumas reiškia kantrybę. Skubos amžius dovanojo mums „išstampytus“ nervus, išaugino

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

naują iširusių šeimų derlių.

Romumo patys pasiekti negalime, įsigyti – taip pat. Romumą suteikia Dievas, aiškiai sakdamas: „Imkite ant savęs ma-

no jungą“ (Mt11, 29), t.y. nestovėkite nuošalyje, apgailestaudami savo nelaimingą likimą ir nesėkmes. Prisijunkite prie jėgos šaltinio – Dievo, eikite šalia Jo, ir visas problemas spręstis ir tempis JIS. Jis neš sunkiąją naštos dalį, o šalia einantis

padėjėjas – tai Šventoji Dvasia. Ji pasėja meilę mūsų širdyse ir išaugina Dvasios vaisius – „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrumą, romumą“. Tada ir rasime laimę.

“Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“.

Septynaukštis kalnas

Autorius: Thomas Merton

Vertėjas: Rasa Drazdauskienė

Leidykla: Katalikų pasaulio leidiniai, 2012 m.

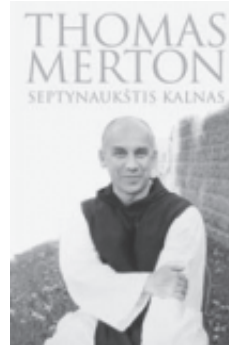
Tikėjimo autobiografija

„Be dvasios gyvenimo mūsų egzistencija tampa nepagrįsta ir iliuzinė.“

Thomas Mertonas

„Septynaukštis kalnas“ – viena iš garsiausių visų laikų knygų apie tai, kaip žmogus ieškojo tikėjimo ir ramybės. Dar būdamas dvidešimtmetis, aistringas ir talentingas Mertonas pajuto, kad pasaulie-

tiškas gyvenimas neįstengia numalšinti jį kamuojančio nerimo. Smalsumas dvasios dalykams paskatino jį pasikrikštyti kataliku ir galiausiai atvedė į trapistų vienuolyną – tarp „keturių mano naujosios laisvės sienų“. Ten jis ir parašė šį nepaprastą liudijimą, nepakartojamą dvasios autobiografiją, istoriją žmogaus, pasitraukusio iš pasaulio tik po to, kai patyrė, ką reiškia būti į jį visiškai panirusiam. Per pusšimtį metų nuo pirmosios publikacijos datos „Septynaukštis kalnas“ buvo pripažintas kaip vienas įtakingiausių mūsų laikų religinių

veikalų. Jis išverstas į daugiau negu dvidešimt kalbų ir vienokiais ar kitokiais būdais perkeitė milijonų žmonių gyvenimus.

Thomas Mertonas gimė 1915 m. Prancūzijoje. Net po to, kai pasirinko kontempliatyvų maldos gyvenimą, jis nesiliovė palaikęs ryšių su garsiaisiais jo laikų aktyvistais, menininkais, politikais ir teologais, parašė daug knygų, straipsnių ir esė. Jis mirė 1968 m. viešėdamas Tailande.

Knygą galite įsigyti Šv.Kazimiero knygynė Vilniaus g. 3, Kaunas

Skaitytojų tribūna

Irena Survilienė

Dievo dovana – susitikimas su kardinolu Karoliu Voityla

Ėjo niūrūs 1975 sovietijos metai. Mano nuostabusis vyras tuo metu išrūpino man turistinę kelionę į užsienio šalį. Tai buvo fantastiška – Lenkija ir tuometinė Čekoslovakija! Šioje mišrioje grupėje, kuriai vadovavo poetas E. Selionis, kartu vyko ir mano draugė iš to paties miesto, todėl jautėmės draisiau.

1975 m. gegužės 9 d. visa grupė skuba į Krokuvos Vavelio katedrą. Ten buvo švenčiamos stasinės. Vos abi su drauge ir dar keliomis moteriškėmis įėjome pro vartus, šie užsidarė, atskirdami mus nuo grupės.

Sunku apsaityti reginį, kurį išvydau, nes dar nebuvo mačiusi nieko gražesnio ir įspūdingesnio: išsirikiavę įvairiais rūbais daugybė vienuolių, kunigų, vyskupų, o aikštės krašte stovi kardinolai, pasipuošę raudonu apdaru. Mes blaškomės: bėgam tai į vieną pusę, tai į kitą, žmonės skuba į katedrą. Aikštė ištuštėjo, ir staiga tiesiai į mus žengia vienas kardinolas su raudonu apdaru (atvirai pasakius, tada bažnytinių titulų net nežinojau). Priėjęs pasisveikino, mes sukaustytais veidais atsakėme. Viena mokame

žodį angliškai, kita – pusiau rusiškai ir lenkiškai, taigi susikalbame.

Man visam gyvenimui išliko bendravusio su mumis tuometinio kardinolo Karolio Voitylos begaline šiluma žvelgiančios žydros akys. Jis klausia, iš kur mes? Aiškinam: „Lithuania, Europe“, o jis galva linguoja ir sako: „Lithuania, Lithuania“. Tada mes įsidaršiname ir rodome, mindamos kojomis, kad mus „Rašen“ po padu laiko. Jis klausia, ar žinome „Vilna“ ir Aušros Vartų Marijos paveikslą. Jau čia tai mes viską žinome ir aiškiname apie šv. Onos, Petro ir Povilo bažnyčias, rodome žiedus ant dešinės rankos, kad turime vyrus, vaikus, kad esame iš Kauno, nors dirbame Kupiškėje. Jis ir „Kovno“ žino, o su kuo mes kalbame – nežinome, negi klausiu vardo ar pavardės, kai dar nežinau, kad tai kardinolas.

Mūsų grupė laukia už vartų, ir čia tai tikras stebuklas: jis palydėjo mus, pro kur galime išeiti, o atsisveikindamas palaimino mus ir tarė: „Nuoširdžiausi linkėjimai broliams Lietuvoje“. Nors jo kalba laužyta, bet puikiai supratome ir

kartu išsiganodome, nes tarpusavyje kalbėjome lietuviškai ir vis raginame viena kita: „Tu sakyk, tu sakyk apie tuos rusus okupantus“. Aš turėjau fotoaparatai ir paprašiau draugę, kad padarytų nuotrauką. Aišku, iš to didžiulio susijaudimo žiūrėjome, kad matytųsi kardinolas, o mūsų – tik galvos, bet argi tai svarbu.

Po kelionės peržiūrėjome visas skaidres, vyrui papasakojau šią istoriją, ir viskas tuo baigėsi. Tik tai tada, kai 1978 m. Šventuoju Tėvu buvo išrinktas lenkų kardinolas Karolis Voityla, mano vyras, pamatęs jį per lenkų televiziją, man ir sako: „Juk tai tas pats kardinolas, kuris užkalbino jus Lenkijoje ir su kuriuo fotografavotės!“

Todėl aš puikiai viską atsimenu, nes po 3 metų sužinojau apie popiežių. Savo pažįstamiems vis pasakojau šį atsitikimą, o kai nuvažiovome į Vatikaną su ekskursijos grupe, taip pat dalyvavau audiencijoje, per kurią popiežius sveikino mus lietuvių kalba.

Aš dėkoju Dievui už šią nuostabią mano gyvenime dovana – laimę sutikti palaimintąjį popiežių Joną Paulių II.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia – Respublikos nacionalinė vertybė 2011 m.,

Lietuvą garsinantis objektas

Kovo 16 d. Vilniaus miesto rotušėje vyko dienaščiui „Respublika“ kartu su „Zonta International“ penktus metus organizuojamų Respublikos nacionalinių vertybių rinkimų „Nacionalinė vertybė 2011“ apdovanojimų vakaras. Nacionalinių vertybių rinkimai skirti atrasti, prisiminti ir parodyti tai, ką Lietuvoje turime vertingo.

Kiekvieną savaitę dienaštyje „Respublika“ buvo spausdinamos žmonių aprašytos ir atsiųstos vertybės. Pasibaigus metams, Vilniaus miesto Rotušėje organizuojamas apdovanojimų vakaras ir apibendrinamas metus trukęs projektas, kuriame galėjo dalyvauti kiekvienas Lietuvos žmogus. Kompetentinga komisija išrenka pen-

kis nugalėtojus, o šeštąjį renka dienaščiui skaitytojai. Per „Nacionalinių vertybių“ apdovanojimų vakarą paskelbiami šešių nominacijų nugalėtojai: „Žmogus amžininkas“; „Žmogus – istorinė asmenybė“; „Istorinis faktas“; „Reiškinys, garsintis Lietuvą“; „Daiktas, objektas, garsinantis Lietuvą“ ir „Respublikos“ skaitytojų balsas. Nugalėtojams įteikiama specialiai šiam projektui sukurta statulėlė „Šakelė“. Visiems rašiusiems įteikiami Padėkos raštai, dovanojamos „Respublikos“ prenumeratos.

Tautos šventovė, kaip Lietuvą garsinantis objektas, nominantų sąrašė atsidūrė gerb. p. Vetustos Prišmantienės dėka. Nuoširdžiai dėkojame p. Vetustai, kurios rašinys apie Paminklinę

Kristaus Prisikėlimo bažnyčia buvo išspausdintas „Respublikos“ dienraštyje ir tapo vienu iš konkurso prizininuku.

Vakarą pradėjo muzikologas Viktoras Gerulaitis, kuris padėjo pagrindinems šio projekto iniciatorėms: gydytojai, teisininkei Ramūnė Trakymienėi, Nidai Binkauskei ir TV režisierėi Laimai Lingytei bei visiems komisijos nariams. Vakarą vedėjui priminus ankstesnų metų pagrindinius nominantus, po sveikinimo

žodžių sekė nominantų apdovanojimais Garbės raštais. Visi nominantai be Garbės raštų gavo „Zontos“ puodelį, metinę dienraščio „Respublikos“ prenumeratą, kai kuriems nominantams buvo įteiktas Vilniaus M. Čiurlionio menų mokyklos albumas „Dailė“. Mūsų Prisikėlimo bažnyčia taip pat atiteko visi šie prizai, kurie buvo įteikti mūsų vikarui kun. Nerijui Šmerauskui ir Pastoracinės tarybos atstovams.

Kiekvieną nominaciją lydėjo nuosirdūs mu-

zikologo V. Gerulaičio žodžiai. Intarpuose skambėjo Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetės muzikos mokyklos mokinių ir jų vadovų paruoštos dainos bei muzikiniai kūriniai. Šiltas, jaukus, nuosirdumu ir pasididžiavimu savo tauta dvelkiantis vakaras baigėsi bendravimu prie vaisių stalo.

Nuosirdus aciu šio projekto organizatoriams, kurie paakina, padrasina, sužadina norą ieškoti, pažinti, garsinti mūsų Lietuvos žmones, objektus, įvykius.

Rūta Mažunaitytė

Kovo 23 dieną, šeštadienį, Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimas „Vynmedis“ ir „Sekmadienis“ kartu su Šilainių Šv. Dvasios parapijos jaunimu ėjo Kryžiaus kelią nuo mažosios Prisikėlimo bažnytelės iki Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios. Kryžiaus kelią inicijavo vikaras kun. Audrius Martusevičius, Prisikėlimo bei Šilainių parapijų jaunimas.

Mūsų organizuotas Kryžiaus kelias nebuvo gausus, labai ištaigingas ir traukiantis didelį dėmesį. Ne, buvo priešingai. Gat-

Jaunimo Kryžiaus kelias

vė buvo šalutinė, einanti pro Jablonskio gimnaziją, o ir mūsų tebuvo dvylika, tiek pat kiek Jėzus turėjo mokinių. 20.30 val. mes pajudėjome nuo mažosios bažnytelės, nusiteikę kartu apmąstyti Jėzaus kentėjimų kelią. Nors mūsų buvo nedaug, bet Dievo veikimas buvo.

Įsimintiniausia Kryžiaus kelio dalis buvo 10-oji stotis, kai privaziavo jaunų vaikų mašina, kuri sustojo šalia mūsų. Turbūt ne man vienai iš Kryžiaus kelio dalyvių buvo šmėkstelėjusi galvoje mintis, kad tie jaunuoliai iš mūsų nori pasišaipyti, išsijuokti ir mus pažeminti, bet atsitiko priešingai, nei galvojau. Mašinos variklis nutilo, juoko ir pašaipų nesigirdėjo, tik kun. Audrius ir vieno jaunuolio balsai, kalbantys apie Dievo Žmogaus Kančią.

Pabaigus stoties apmąstymui judėjome toliau, o mašina užsikūrė ir nuvažiavo. Atrodo, tai nieko ypatinga, bet buvo nuostabu jausti, kad bent mažytė Dievo Kančios slėpinio dalis

pasiekė kitą žmogų. Šiuo nutikimu mūsų paprastas, mažas Kryžiaus kelelis greitai pasibaigė iš lėto apmąstant likusias stotis.

Po Kryžiaus kelio skubėjome į jaunimo kambarį šildytis, gerti karštos arbatos ir žiūrėti kun. Audriaus atneštų nuostabių filmų.

Vienas filmas, labai tinkantis krepšinio mėgėjams, vadinosi „Krepšinis ir krepšininukų liudijimai apie tikėjimą“, o kitas „Vaistai“ – apie draugystę, stipresnę nei mirtis. Pirmasis filmas leido suprasti, kad „sėkmė yra Dievo valia ir paklusnumas Jo valiai“. Šis filmas įkvėpė daryti gerus darbus savo artimiesiems, miestui, tėvynei kartu su Jėzaus pagalba kasdieniniame gyvenime. Antrasis filmas priklausė prie ekranų savo paprasta istorija apie AIDS ligą sergantį vaiką ir kaimynų berniuką, kurie visiškai skirtingi, bet tampa neišskiriamais draugais. Filmą priverčia dar kartą apmąstyti Jėzaus pagrindinį meilės įsakymą „Mylėk savo artimą kaip save patį“.

Kryžiaus kelią ir filmų žiūrėjimą baigėme maldomis ir Taize giesmėmis, prisimindami savo artimuosius, parapijos tikinčiuosius, apleistuosius, ligonius, alkstančius ir trokštančius, o svarbiausia – ėjome miegoti įsitikinę, kad Jėzus mus labai myli!

Birutė Vasylienė

Šiais metais Gavėnios rekolekcijos vyko kovo 23–25 dienomis. Joms vadovavo Jonavos Šv. Apaštalo Jokūbo bažnyčios klebonas dekanas teol. lic. kun. Audrius Mikitiukas.

Kovo 23 d., penktadienis. Rekolekcijos prasidėjo 9 val. šv. Mišiomis, į kurias susirinko „Saulės“, J. Jablonskio gimnazijų ir V. Bacevičiaus pradinės mokyklos moksleiviai. Išanginiame žodyje rekolekcijų vadovas kalbėjo, kad labai gerai supranta jaunimo problemas, jų netikėjimą, prieštaras. Norint pažinti Dievą, priimti Jį,

reikia kartu nueiti netrumpą kelią, kaip ir kiekvienas draugystės metu suvalgyti kartu „pūdą druskos“.

Pagrindinė homilijos mintis – kelias į šventumą, kurio būtina sąlyga yra skaistumas. Kas yra skaistumas? Tai natūrali tiek vyro, tiek moters būseną: visi žmonės pašaukti skaistumui. Žmogus sutvertas mylėti ir dovanoti save kitiems. Merginų prigimtis yra švelnesnė, jos trokšta ištėkti, turėti vaikų, tuo tarpu vaikinai neskuba pirštis. Kodėl? O gi todėl, kad viską gauna iki santuokos! Kunigas kvietė mergaites mylėti save, nebjauroti savo jaunystės, tik būdamas skaisčios jos išmokys ir berniukus mylėti bei gerbti save. „Jei reikėtų tuoktis, – kalbėjo kunigas, – tai nenorėčiau, kad mano merginą būtų kas nors kitas bučiavęs, glamonėjęs. Ji turi būti nuo pradžių iki gyvenimo pabaigos tikrai mano“.

Baigdamas palinkėjo visiems nenuvertinti savęs, būti kilniems, pasirošti gražiam gyvenimui: „Atsiminkite kad skaistumas nėra gėda, tai jūsų jaunystės grožis! Vaisius juk valgome, kai jie sunokę, sultingi, taigi ir gyvenime, kad pajustumė tik-

rają jo skonį, turime būti tam subrendę“.

Vakarų rekolekcijos prasidėjo Kryžiaus keliais, kurias vedė rekolekcijų vadovas. Pradėdamas 18 val. šv. Mišias, kunigas kalbėjo, kad rekolekcijos skirtos pažinti Dievą, išgirsti Viešpatį, kuris visada randa būdą prabilti į mus. „Abejoju, ar galime vadinti save tikinčiais nešvėsdami sekmadienio, nepriimdami sakramentų“, – kalbėjo kunigas.

Pagrindinė homilijos mintis – Dievo gailingumas. Dažnai sakome, kad Dievas yra geras ir gailiatingas. Tačiau Jis negali būti gailiatingas tiems, kuriems Jo nereikia. Juk ir mes neatleidžiame, kol mūsų neatsiprašo. Tik tada atleidimas išriša iš siaubingo kaltės jausmo, kai suvoki, jog esi kaltas ir atlieki nuosirdžią atgailą. Ar pastebėjote, kaip pastaruoju metu puolama Bažnyčia? Kodėl? Nes „teisuoliai drumsčia ramybę, neduoda gyventi“ (plg. Išm 2,1). Bažnyčia yra labai graži ir kilni. Bažnyčia – tai visi mes, visa tikinčiųjų tauta. Jei nori, kad Bažnyčia būtų šventa, būk pats šventas! Dievas gailiatingas ne tiems, kurie gyvena nešventai, bet

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

tiems, kurie nori gyventi šventai, nors ne visada tai pavyksta, nori mylėti, nors ne visada išeina, nori būti gailėstingi, nors ne visada sugeba.

„Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų. Kiekvienas, kuris Jį tiki, turi amžinąjį gyvenimą“ (1 Jn 4,9). Taigi pagrindinis mūsų tikslas – amžinasis gyvenimas, kuris pažadėtas per Jėzų Kristų. Mes dažnai pasipiktiname netinkamu kieno nors elgesiu, netgi kunigo, tada sakome: „Neisiu į bažnyčią, nesimelsiu“ ir t.t. Mes neturime piktingis, nes taip atsisakome Dievo karalystės, amžinojo gyvenimo. Verčiau melskimės už įžeidėją, su meile stenkimės parodyti kiekvienam kelią į amžinąjį gyvenimą, tokiu būdu sustiprinsime ir savo poziciją. Bažnyčia ir viskas, kas vyksta joje, turi būti mūsų bendras reikalas. Turime suprasti, kad ir blogis Bažnyčioje turi tam tikrą prasmę, kad ji neišpuiktų, kad suprastų nuodėmingą žmogų. Kol nesakysite: „Tai mano Bažnyčia!“, visada rasite joje blogių dalykų. Jei sakysite: „Tai mūsų Bažnyčia!“, stengsitės su meile priimti ir tai, kas joje negero. Kunigas Audrius pakvietė visus savęs paklausti: „Ar priimu Bažnyčią kaip savo, ar išgyvenu dėl jos, ar man skaudu dėl įvykusių nesklaidumų?“

Baigdamas šv. Mišias, kunigas palinkėjo visiems nesipiktinti (juk tai sugeba ir netikintys!), nes pyktis sukelia dar didesnę pasipiktinimą, todėl verčiau išiskaudinę melskimės, kad įžeidėjus, pajutę kaltę, atsiprašytų.

Kovo 24 d., šeštadienis. Į Gavėnios rekolekcijų pyne gražiai įsiliejo kun. teol. dr. Kęstučio Kėvalo, kuris 8 val. aukėjo šv. Mišias, mintys. Per homiliją, komentuojamas Evangeliją pagal Joną (Jn 7, 40–53) apie aukštųjų kunigų ginčus dėl Jėzaus ir kėslus Jį pražudyti, kunigas atkreipė dėmesį, kad tai aktualu iki šių dienų. Bažnyčia šiandien aiškiai puolama, daugelyje šalių krikščionys nuožmiai persekiojami ir net žudomi. Mes nuolat turime stiprinti savo tikėjimą, kad liktume ištikimi Kristaus Bažnyčiai.

Kodėl mes esame krikščionys? Pagrindinis argumentas – tai Kristaus prisikėlimas. Žmonijos istorija žino daugybę garsių asmenybių, pranašų, bet jie visi mirė, o Jėzus mirė ir prisikėlė. Tai lemiamas veiksnys, kurį švenčiame per kiekvienas šv. Mišias, o ypač pajuntame Velykų laikotarpiu. Į šv. Mišias ateiname sustiprinti savo tikėjimą, pasisemti jėgų ir ištvėmės, kad sugebėtume nugalėti pasaulio gundymus, savo asmenines nuodėmes. Mes tikime, kad Dievas visada teiks pagalbą, jei tik to norėsime.

9 val. šv. Mišioms vadovavo rekolekcijų

vadovas kun. Audrius Mikitiukas, koncelebravo parapijos vikaras kun. Nerijus Šmėrauskas.

Šios valandos homilijos pagrindinė tema – žmogaus puikybė, išankstinė nuostata, kuri žlugdo žmogų. Puikybė – tai žiaurus dalykas, kuris stipriai apiplėšia žmogų. Žmogaus puikybė sukuria išankstinę nuostatą, kuri neleidžia klausytis, kas yra kalbama. Kalbantysis gali kalbėti nuostabiais žodžiais, gali perteikti gražių dalykų, bet jei tu esi nusistatęs prieš jį, tai nieko negirdi. Labai skaudu, kai save laikantis kataliku žmogus žako: „Aš negaliu eiti į bažnyčią, nes negaliu žiūrėti į tuos, kurie anksčiau buvo aršūs komunistai, bažnyčios priešai, o dabar sėdi pirmose eilėse“. Tokios išankstinės nuostatos žlugdo žmogų, neleidžia nuosirdžiai, gyvai gyventi tikinčiojo gyvenimo. Arba štai miršta jaunas žmogus, tada pasigirsta kalbos: „Geras buvo žmogus, per anksti mirė, bet ir ten reikia gerų žmonių“. Vadinasi, bijokime būti gerais, nes galime mirti. Ne Dievas mirtį išrado, o sėtonas pavydu. Dievas nesidžiaugia nei dėl vieno žmogaus mirties, Jis pažadėjo mums išganymą. Nuo ko? Ar pastebėjote, kad žmogus nebijo visų natūralių dalykų, kuriuos sukūrė Dievas, būtent: nebijome miegoti, valgyti, vaikščioti ir t.t. Mes gyvename ir bijome mirties, bet jeigu kurio nors paklaustume, ar visi norime gyventi amžinai, be abejo, išgirsime „ne!“

Sukūręs žmogų, Dievas jam leido daryti viską, ką tik nori, tačiau nenorėti tapti Dievu, nes to nesugebės. O ką padarė sėtonas? Jis apgavo žmogų: daryk tą ir aną, ir tapsi kaip Dievas. Taip atsirado mirtis. Žinoma, ji nėra problema gyvai tikinčiam žmogui, kuris žino, kad gyvenimas nenutrūksta, tik pasikeičia. Visą valdo dvasia, kuri priverčia kūną daryti tai, ką žmogus nori. Norime mes ar nenorime, vis vien gyvensime amžinąjį gyvenimą, tik klausimas: ar su Kūrėju ar be Jo?

Mūsų tikėjimą stiprina sekmadienio šventimas, tačiau turime atsiminti ir tai, kad į šv. Mišias ateiname mažiausiai dėl savęs, o ateiname dėl kitų, kad stiprintume savo brolius ir seseris, kurie nėra tokie uolūs ir stiprūs tikėjime. Kai kurie mano, kad tikėjimas yra savaiminis dalykas, bet taip nėra: tikėjimą bet kada galima sužlugdyti, jei nesimelsi, nepriimsi sakramentų, nedarysi atgailos. Atsiminkite, ko ieškote, tą ir rasite. Jei aš, kaip kunigas, kalbėčiau apie kunigystę su įkvėpimu, jūs vertintumėte mane, o jei kalbėčiau nusivylęs, jūs sakytumėte, kad greičiau mesčiau kunigystę. Tad ateikite į bažnyčią su geromis nuostatomis: ne smerkti, o pasidžiaugti, ne griauti, o kurti, ne ieškoti kaltų, bet melstis už kiekvieną paklydėlį.

Baigdamas šv. Mišias kunigas dar kartą pabrėžė, kad Bažnyčia nėra įmonė, teikianti tam tikras paslaugas, o ji yra bendruomenė, į kurią esame susibūrę ir kuria turime rūpintis visi drauge, kartu džiaugtis ir liūdėti.

18 val. šv. Mišioms vadovavo rekolekcijų vadovas Audrius Mikitiukas, koncelebravo al-

tarista jub. kun. Vaclovas Aleksandravičius.

Pirmasis homilijos sakinyš šokiravo: „Šiandien didžiausia kunigo veiklos dalis – griauti tikėjimą“. Pasirodo, tai griauti tikėjimą, kuris susijęs su prietarais, burtais, horoskopais ir visais tais dalykais, kurie griauja pasitikėjimą Dievu. Pamažtykime kiekvienas, kaip aš, atlikdamas savo pareigas, elgiuosi ir kaip pasielgtų mano vietoje tikras katalikas. Pacitavęs ištrauką iš Evangelijos, kur Jėzus sako, jog balsas iš dangaus pasigirdo ne dėl Jo, o dėl žmonių, kunigas kalbėjo, kad į bažnyčią ateina žmonės krikštyti, tuoktis, priimti Sutvirtinimo sakramentą, laidoti, ir visi kažkodėl įsitikinę, kad viso to reikia kunigui. Kunigų pareiga, kad visi žmonės nueitų į Dangų. Aišku, kunigai krikštija, tuokia, teikia sakramentus, todėl šiandien yra tiek daug katalikų. Tik kokie jie?

Kodėl einame į bažnyčią? Turime daug pažįstamų, giminių, kurie tuo stebisi sakydami, kad Dievas yra jų sieloje ir jiems nereikia Bažnyčios nei tarpininkų. Žmogus nesusimasto sakydamas, kad yra tikintis, bet Bažnyčios jam nereikia. Spjauti į Bažnyčią – tai tas pats, kas spjauti į Dievą. Bažnyčia yra ta vieta, kur Dievas atranda žmogų, ir kunigas pasidalijo liudijimu, kaip jį, keturiolikmetį, Dievas atrado Šiluvos šventovėje.

Į bažnyčią ateiname, kad Dievas suteiktų mums malonę. Visą, ką mes turime, gavome iš Dievo, jei Jis viską atsiimtų, liktume nuogi. Ne

mes aukojame, bet Dievas aukoja, ne mes tarnaujame, o Dievas tarnauja. Svarbiausia, ne ką žmogus daro, o ką Dievas daro dėl žmonių. Jam nėra negalimų dalykų. Prisiminkime Pilotą, kuris Jėzui pasakė turįs galią Jį nuteisti ir paleisti, ir Jėzaus atsaką, kad jis nieko negalėtų, jei ši galia jam nebūtų duota Tėvo. Taip ir mes nieko neturime savo. Tačiau yra mažytė dalelytė, kurios Dievas neapsiima valdyti, jei tik mes nenorime, – tai mūsų siela.

Nebūkite užsispyrę, negalvokime, kad kažką galime duoti Dievui. Mes nieko niekam negalėtume duoti, jeigu prieš tai nebūtų davęs mums Dievas. Visą save atidavė Kristus žmonėms – ir savo dieviškumą, ir savo žmogiškumą.

Baigdamas šv. Mišias kunigas pakvietė dalytis su tais, kurie mažiau turi. Nuolatinis dalijimasis neleidžia prarasti dėkingumo jausmo. Ne pats davimas teikia pasitenkinimą, bet to davimo vaisiai.

(Rekolekcijų aprašymo tęsinį skaitykite gegužės mėnesio numeryje)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis